

5. Лице и число на глагола.

Както при съществителните имена, така и при глагола, ромският език се различава единствено и множествено число.

Лицето на глагола е свързано с речевата дейност на лицата, които участват в речевото общуване.

Първо е лицето, което говори или пише (**me vorbisarav** – аз говоря).

Второ е лицето, с което се говори. То е непосредствен участник в комуникацията (**tu vorbisares** – ти говориш).

Трето е лицето, за което се говори (**ov, oj vorbisarel** – той, тя говори).

Ако говорещото лице казва нещо от името на двама и повече хора, то си служи с глаголни форми в първо лице множествено число (**ame vorbisaras** – ние говорим).

Ако говорещото лице казва нещо на двама и повече събеседници, то си служи с глаголни форми във второ лице множествено число (**tume vorbisaren** – вие говорите).

Ако говорещото лице казва нещо за други лица, то си служи с глаголни форми в трето лице множествено число (**von vorbisaren** – те говорят).

6. Време на глагола.

Езиковото общуване между говорещия и слушащия се извършва в определен момент във времето. Този момент се нарича момент на говоренето, според който действията са извършени в момента на говорене и след него.

За ориентирането на действията към момента на говоренето в ромския език има шест глаголни времена: *сегашно, минало несвършено, минало свършено, минало предварително, бъдеще и бъдеще в миналото*.

Ромския език има само една глаголна основа за образуване на различните времена, която остава непроменена във всички времена и лица.